CUTIA CU MĂRGELE

Revista Liceului Tehnologic Corbu

Anul I, nr. 1, 2018

Din viața școlii:

- Balul Bobocilor,
- Crosul aniversar,
- Atelierul Green
- Interviu

Cuvânt înainte-editorial

Recenzie de carte, debut literar, invitație la lectură

CUPRINS

1. Editorial : Cuvânt înainte
2. Interviu cu fostul director al LTC
3. Impresii din prima zi de școală
4. Antreprenoriatul Green
5. Cum a fost Balul Bobocilor pentru un boboc
6. Impresii despre Balul Bobocilor 2018
7. În loc de interviu în pauza mare
8. Gândurile vicepreședintelui CȘE
9. Cum să faci față solicitărilor
10. Recenzie de carte
11. Debut literar-modele
12. Pete de cerneală
13. De ce să citești Moara cu noroc
14. Discipline distractive
15. Crosul unirii

EDITORIAL

Eu voi da samă de ale mele câte scriu. Iată de ce atunci când începi să redactezi ceva ești mai atent, mai selectiv. Devii conștient de faptul că ceea ce spui sparge bariera timpului, rămâne. De cele mai multe ori ca elev, te sperii de faptul că trebuie să argumentezi, în scris. Dar dacă e să îți susții opinia oral, poți.

Noiembrie se vrea un nou început pentru comunitatea Liceului Tehnologic Corbu. Revista Cutia cu mărgele a funcționat, atunci când elevi inimoși și dascăli inovatori au vrut să dovedească măiestria condeiului lor. Apoi, aceeași dascăli cu alți elevi nu au mai găsit entuziasmul de a merge mai departe, și nici modul de a-i motiva pe junii învățăcei. Într-o epocă a tehnologiei, în care orice informație se află la un clic distanță, elevii și-au pierdut încrederea în creativitatea lor, în capacitatea lor de a genera și ei lucruri noi, credibile. Astăzi mai mulți dascăli, un nou colectiv de elevi își dau mână să genereze o nouă cutie.

Titlul Cutia cu mărgele înseamnă toate gândurile, faptele, ideile, sentimentele, activitățile școlii. Împreună se adună într-o cutie. Mărgele sunt șiragurile ce vor curge unele după altele, număr de număr, articol de articol.

Obiectivul revistei rămâne să creăm cu propriul nostru cuvânt universul Liceului Tehnologic Corbu, univers care ne reprezintă, ne dă felul nostru de a fi, ne definește, astfel încât să avem propria noastră identitate. De 25 de ani ființăm ca unitate școlară, aici pe valea Bistricioarei. De la Liceu Agricol, ne-am schimbat numele în Grup Școlar, apoi în Liceu Tehnologic. Elevii noștri au fost înscriși la cursuri de: technician-veterinar, zootehnist, topografie și cadastru, tehnician în activități economice, în agricultură, în silvicultură și exploatări forestiere, operator tehnică de calcul, științe ale naturii și științe sociale. Toate aceste lucruri sunt adunate în cutia memoriei colective, pe care prin intermediul revistei intenționăm să o scoatem la lumină.

Rubricile permanente ale revistei vor fi: editorialul, cel prin care vom încerca să definim tematica revistei-unică și lunară. Vor fi interviuri, cu oameni ai comunității, profesori, elevi. Vom redacta reportaje referitoare la acțiunile sau activitățile școlii. Vom împărtăși impresii legate de stările trăite la aceste activități. Vom încerca să îi convingem pe noncititori să piardă timpul cu unul dintre cei mai statornici prieteni: cartea, prin recenzie sau argumente pentru a citi o carte. Vom încerca să ne dovedim creativitatea prin curajul de a publica propriile creații. Vom încerca să dovedim că materiile pot fi interesante, nu plictisitoare, ci folositoare.

Cu alte cuvinte, revista va fi un mod de a ne petrece timpul împreună, real sau virtual, elevi și profesori ai Liceului Tehnologic Corbu.

Prin intermediul revistei vom pleda pentru ideea că: limba română rămâne patria noastră și cu ea ne exprimăm dorul, jalea spațiului din care facem parte.

Răucescu-Cozan Dumitru

PROFESOR/DIRECTOR LA CORBU

Plecat din pădurile de la CORBU, la studii, m-am întors ȚĂRAN CU CRAVATĂ. Mândru eu, mândru și părinții mei. Mare mi-a fost bucuria când am ajuns profesor la CORBU, localitatea natală. Șansa m-a trimis la Școala din Capu Corbului, pe o catedră mozaic, după doi ani și la Corbu. După întâlnirea cu colegii, elevi și părinți, mi-am dat seama că a fi dascăl în localitatea mea ridică responsabilități în plus, de la prezența zilnică până la pregătirea permanentă a orelor, impune respect pentru școală, înaintași, colegi, elevi, impune inițiative, seriozitate, rigurozitate pe criterii sigure, metodice. Munca la catedră am respectat-o cu strictețe, pasiune și seriozitate. În plus, m-am implicat în activități extraclasă prin care să ofer elevilor șanse de a cunoaște geografia locului, a zonei, a țării , de a o folosi la formarea lor ulterioară. Am organizat excursii, drumeții, expediții, activități sportive, jocurile zăpezii, etc.

Șansa mi-a oferit funcția de director, după doar trei ani de catedră. Director la o școală mică, de sat, dar cu pretenții și dorință de continuitate, de evoluție, de afirmare. A fost o mare provocare. În cancelarie erau colegi cu mare experiență și de valoare, care impuneau respect. Perioada anilor 1980 o consider ca pe o perioadă de acumulări, o perioadă de încercări, beneficiind și de expertiza fostului director (Dumitru Nica).

Pe parcurs mi-am dat seama că valoarea unei școli este valoarea colectivului didactic. Am încercat să formez un colectiv didactic cât mai bun, chiar dacă erau și necalificați, dar să fie de bună valoare. Mecanismele erau greoaie.

Din anul 1989 am fost numit director la școala din CORBU-CENTRU, școală coordonatoare. O nouă provocare, o nouă încercare, un nou început. Acumulasem ceva cunoștințe în conducere, o experiență oarecare. După câteva luni, învățământul suporta majore schimbări (Decembrie 1989). Începea un alt început și o nouă provocare. A fost nevoie de acumulări importante, pe noi principii și legi, a fost nevoie de o nouă gândire. Nu mai eram directori, eram manageri. Trebuia definit managerul, trebuia definit actul managerial, atribuțiile managerului. Apar noi termeni: curricula, restructurare, reforma învățământului, cursuri de formare, de inițiere, nu au mai fost inspectori și profesori universitari lectori, ci formatori, nici astăzi nu știm unde și cine i-a format. Principiile pedagogiei, a psihologiei școlare și metodicii s-au transformat în principii de joc și joacă, crocodili, sfoară, legatul la ochi, etc.

Eu îmi amintesc de câteva începuturi din istorie: de la cel cu „ Stalin și poporul rus fericire ne-a adus”, la cel popular cu tablourile conducătorilor pe pereți, apoi, Ceaușescu și poporul la cel al noii democrații. Neamul nostru s-a adaptat mereu! De ce nu și noi? A fost obligatoriu!

Trecusem și printr-un alt moment de neuitat, comasarea localității, a școlii cu tot ce avea, cu Tulgheșul. După ce ne-am adus localitatea acasă, școala trebuia să se dezvolte, trebuia să existe, trebuia să-și redefinească drumul, plecând de la noile viziuni. Formările la care am participat, experiența, m-au ajutat să-mi organizez gândurile, să creionez perspectivele.

Eram departe de mesele bogate, cu religii de origini diferite față de cele majoritare. Am realizat că trebuie să depunem efort pentru a ne putea apropia de masa cea bogată. Recunosc, că am avut și șansă. Inspectorul general Beder Tibor (geograf), inspector general adjunct Costea, teritorial Doltea. Prima încercare: întâlnirea din fosta sală de sport, cu cele peste 60 de persoane , iar în pasul următor am demarat învățământul primar pentru minorități și cursurile facultative de limba maternă.

Mai apăruse și o problemă nouă. Ni se spuneau manageri, dar aveam posibilități de tradiționali directori. Întocmeam planul managerial, dar încadrarea se rezolva dirijat, concursuri supra centralizate și bine dirijate; numărul de posturi după unele calcule cel puțin curioase.

Am încercat să fim cât mai aproape de noua problematică. Acea întâlnire, de care putem să ne aducem aminte cu plăcere, mi-a confirmat clar faptul că viitorul noii unități, succesul ei, evoluția ulterioară este asigurat de COLECTIVUL DIDACTIC, de relația direcțiune-cancelarie. S-a realizat un transfer de imagine spre inspectorat, pozitivă, credibilă, de lucru în echipă. Nu intervenise dorința de funcție, trădările și promisiuni de funcții.

Eram convins că important într-o școală este ca valoarea să fie în cancelarie (iar de acolo se va răspândi și-n școală). Timpul mi-a confirmat, CANCELARIA obligă respect, colaborare, implicare și responsabilizare. Circuitul este în dublu sens! Colaborarea cu cancelaria este axa, pilonul principal al evoluției. Sper că am reușit o colaborare pozitivă. Rezultatul pare să confirme. Cancelaria trebuia provocată pozitiv, pentru a se implica, de a fi activă, pentru a exista viață. S-au reușit acțiuni de mare valoare: colindele, festivalul de colinde, campionate, cupe, olimpiade, concursuri, întâlniri între noi, etc. Drumul spre reușită mai trebuie lăsat liber gândirii pozitive, ideilor, dar drumețul trebuie ajutat, orientat, aprovizionat cu motivație.

Psihologii ne spun că toți oamenii, deci și cadrul didactic au patru nevoi primare: nevoia de a se simți confortabil, nevoia de a fi înțeles, de a fi bine-venit și de a se simți sigur/stabil. Am luptat pentru a asigura aceste nevoi firești într-o colectivitate.

Dascălul corbean simte nevoia de rezultate, dorește să muncească, să obțină rezultate și s-au obținut rezultate apreciate și apreciabile. Dorește să fie el, valorificând aproape de maxim potențialul claselor. Admiterea la licee vocaționale, rezultate la bacalaureat și teste naționale, absolvenți de valoare, studenți de valoare, care apoi au ajuns la societăți și firme de mare renume, și nu numai, sunt mândrii ale noastre. Pe parcurs, m-am convins că dascălul din Corbu dorește să-i fie cunoscute rezultatele lui și ale elevilor, să fie promovate fără ură și invidie. Noi le-am promovat. Am fost conștient că rezultatele lor sunt și ale conducerii, deci și ale școlii. O școală fără marketing/promovare este o școală moartă. Pe parcurs, ne-am convins că el dascălul așteaptă să-i fie apreciată munca, corect, just, să-i fie evaluată activitatea, iar cei care ies din limita bunului simț și-a responsabilității să li se aplice regulamentele. Recunoaștem, în unele cazuri am acționat cu inima și am ocolit regulamentele. Și directorul este om! Eu m-am lăudat cu rezultatele obținute de „gașcă", cu fiecare ocazie, chiar și-n locuri mai puțin „academice"! Nu am „lătrat" gașca. Am promovat doar pozitivul și am mascat neîmplinirile.

Apreciez că nu am acționat cu cârja autorității. Nu am fost adeptul: FĂ AȘA PENTRU CĂ ÎȚI SPUN EU". Respectul reciproc, înțelepciunea, profesionalismul sunt armele care ucid cârja. Un director fără o colaborare foarte bună cu cancelaria este un director fără perspectivă. Colectivul are nevoie și de relaxare, de întâlniri colegiale. Ne amintim cu plăcere de ele. Și au fost suficiente, unde ne simțeam bine.

MĂRIA SA ELEVUL s-a aflat permanent în mijlocul preocupărilor, spre el trebuiau canalizate eforturile. Elevilor de la școala din CORBU, am încercat să le oferim condiții optime de dezvoltare și de mediu. Am încercat să formăm un TRIO funcțional: DASCĂLUL-ELEVUL—DIRECȚIUNEA principii de respect reciproc, colaborare, exigență. corectitudine. Rezultatele ne dau dreptul de a ne mândri cu numărul de elevi/clase, calificări/specializări.

El, elevul de la școala din Corbu s-a simțit sigur, apreciat, integrat în regulamentele școlii. Rezultatele lui au fost promovate. Oricum, ea este responsabilă pentru toate.

El, elevul de la școala din Corbu nu dorește egalitate cu cel care nu muncește , dorește ca nemunca , reaua intenție, chiulul, obrăznicia să fie sancționate. Probabil, am fost largi în a aplica regulamentele. Poate ne-am dus prea mult pe aplatizarea problemei.

Apreciem că și școala este responsabilă de formarea unor oameni bine instruiți, pregătiți, corecți și cu respect față de țară (fără partide) care treptat să înlocuiască „balastul" actual. Cred că-i o misiune măreață, dar și obligatorie! În anul 1992, la un anunț radio, în urma unor discuții, am început demersurile pentru școala de ucenici/ complementară, liceul seral, apoi liceul zi, școala profesională, școala postliceală. Devenisem o unitate școlară cu toate ciclurile și formele de învățământ.

Începuturile au fost mai ușoare decât menținerea. Menținerea a avut nevoie de susținere. Mulțumesc I.S.J. (Beder-Costea-Doltea), unor politicieni din acele vremuri și nu în ultimul rând colegilor. Invidia, ura și răutatea au răbufnit pe la vecini și nu numai. Îndrăznisem să „furăm" elevi de la liceele cu „nume", noi țăranii, iar noi corbenii să fim în frunte. Ce curaj!

Ne-am preocupat permanent de îmbunătățirea, modernizarea mediului în care munceam. Greutăți au fost suficiente, nu eram director de Corbu altfel. Am încercat să găsim căi, mijloace și surse de menținere, de modernizare, pentru construcții, pentru dotare. De la gard, încălzire, până la reorganizarea rețelei școlare, informatizare, sală de sport, noua școală de la Capu Corbului, proiecte de mobilitate, de formare, de colaborare, s-au realizat în favoarea școlii corbene. Am fost prezenți la toate acțiunile și activitățile I.S.J. și nu numai.

Colaborarea cu ISJ s-a realizat prin respect, punctualitate, corectitudine. Inspectoratul școlar este stâlpul important în viața școlilor.

Colaborarea cu administrația locală, dacă exista reciprocitate, dorință de evoluție, respect pentru „mama comună", LOCALITATEA+ȘCOALA, este un alt stâlp de importanță pentru evoluția școlii. Amintim colaborări foarte bune în primul mandat, Dandu Nicolae și Scoruș Grigore. Politicul, personalități importante ale localității, presa, instituțiile statului, biserica, posibili sponsori, completează relațiile firești ale școlii. Să amintim de principalii sponsori, PERLA HARGHITEI (Kurko Arpad), CAMERA DEPUTAȚILOR (Domnul Dorneanu), CURTEA DE CONTURI NEAMȚ (Rugină Maria), APE MINERALE BORSEC, COMITETUL DE PĂRINȚI etc.

La intrarea în școală, o primă imagine a managerului este dată de curățenie și ordine, de serviciile din birouri, de ținută. Am avut șansa să putem selecta oameni de bună valoare, contabili, secretari, administratori, bibliotecari, personal de întreținere.

Un rol important l-a avut colaborarea în cei mai buni parametrii cu directorul adjunct (regretata Eugenia Cristinoi), apoi cu consilierul educativ, cu serviciile secretariat, contabilitate și administrativ.

Deci, a fi dascăl la Corbu nu-i o rușine, sper că nu-i doar o oportunitate de moment pentru unii. Rezultatele ne spun că învățământul din Corbu s-a bucurat/se bucură de respect în comunitate, la nivel de zonă, ISJ chiar, la Minister și nu numai. Este o provocare foarte responsabilă să fii director, imparțial și optimist, să-ți respecți înaintașii, să respecți valorile noastre locale.

În cei 25 DE ANI DE ÎNVĂȚĂMÂNT LICEAL s-au realizat pași importanți spre valoare, spre siguranță. LICEUL CORBU este definit, este recunoscut, este și căutat. Necesita și necesită o mai mare promovare, o mai reală înțelegere, mai puțină ură.

La acești 25 DE ANI DE EXISTENȚĂ se poate privi cu respect spre trecut și să fim încrezători în viitor. Lupta nu este ușoară, nu de puține ori va fi chiar dură. Sprijinul este în înțelegere, colaborarea, toleranță, înțelepciune și iertare. Poate așa se va înțelege că liceul de pe Valea Bistricioarei, o zonă modestă economic, dar cu oameni de bun simț, era o necesitate. Șansa ne-a surâs corbenilor. S-au trezit la viață primii. Startul este foarte important. Dacă contestatarii s-ar informa, câți dintre absolvenții noștri au urmat sau urmează studii superioare, la ce firme, societăți și instituții își desfășoară activitatea, invidia și-ar schimba privirea. Merităm mai mult.

Mă simt realizat, alegându-mi profesia de dascăl, sunt mândru că am venit acasă, unde m-am simțit EU, iar prin șansa funcției am fost obligat să particip la viața localității, a școlii, chiar la evoluția lor.

La sfârșit, îndrăznesc o scurtă constatare:

Valoarea colectivului și colaborarea = evoluție pozitivă a numărului de elevi = număr de posturi didactice, număr de posturi didactic auxiliare și nedidactice = rezultate+renume.

Mintea mea bătrână, și precum „o oglindă spartă" îmi amintește de titlul unei cărți: PREA DEVREME BĂTRÂN, PREA TÂRZIU ÎNȚELEPT. Mi l-am asumat!

Cu aceiași credință în școala din Corbu și în slujbașii ei,
Profesor pensionar, Dumitru Răucescu

CORBU, 20.04.2018

Prima zi de liceu

Astăzi, 10 septembrie, a fost prima zi de liceu. Liceul, locul în care toţi copiii se maturizează, îşi creează prietenii pe viaţă, îşi descoperă noi aptitudini. Timidă, dar cu speranţă în suflet, mi-am cunoscut noii colegi, mi-am îmbrăţişat vechii amici cu care mi-am croit diverse relaţii de prietenie, o mulţime de amintiri.

Prima zi de liceu am considerat-o întotdeauna o zi unică, pentru că am făcut un pas spre viitorul meu, prin a-mi alege profilul preferat sau profilul care îmi ridică mai sus nota de admitere. Aici toate lucrurile mi se par foarte diferite, chiar dacă în vacanţă mi-am petrecut timpul liber mai mult cu prietenii mai mici. Aici toată lumea te priveşte cu alţi ochi, profesorii, colegii, părinţii. Un adolescent cu vise mari, care îşi doreşte să îşi croiască un viitor frumos.

Emoţionată de această zi, m-am trezit cu câteva ore înaintea alarmei. Fericită şi cu zâmbetul pe buze m-am îndreptat spre şcoală. Bucuria mea a fost faptul că în acest corp de clădire, mi-am petrecut anii de gimnaziu şi cei primari. Nu mi se părea nimic nou, şcoala, profesorii. Zâmbetul nu dorea să dispară, eram la fel de fericită. Simţeam o mulţime de sentimente. Îmi cunoşteam noii colegi, noii prieteni, care mă întâmpinau cu aceleaşi sentimente şi cu zâmbetul pe buze.

Ciucan Claudia, clasa a 9-a A

Antreprenoriatul GREEN

Context: sâmbătă, 27.09.2018, aproximativ 30 de liceeni, din clase diferite, au venit la școală, convocați pentru Atelierul Green Impact-de scriere de proiecte comunitare. Invitați: Simona Păcurar și Cristian Tețcu. Loc de desfășurare: sala CDI.

Impresii de la GREEN Impact de Ana Majoran, clasa a 10-a A

Prima ședință din cadrul grupului Green Impact: Șoimii de la LTC, în actuala formulă, a fost un bun venit, în lumea adulților, o lume în care stau înglobate toate visurile noastre tinere. Noi avem speranțe, idealuri, ne aruncăm ochii după valori și principii, ne îndoim, ne revoltăm, căutăm soluții. Vedem viitorul asemeni unui soare cu raze de aur, protectoare și pure.

Surpriza: au fost cei doi oameni mari: maturi inițial, dar care prin vorbele spuse, prin gândurile împărtășite, prin felul în care ni le-au dezvăluit, au făcut să găsească, în noi, oamenii mici, un spațiu germinativ. Erau la fel ca noi, dar cu un alt chip. Tranșant, am înțeles că nu trebuie doar să trăim clipa, să ne bucurăm de tinerețe, ci să avem o perspectivă obiectivă, asupra bătrâneții. I-am văzut ca pe niște grădinari de suflete, am crezut că își sacrifică, că au un singur țel în viață banii. Erau antreprenori. Dar după discuțiile, cu noi, cei prezenți, am constatat că a fi antreprenor, sau orice altceva în viață, înseamnă să găsești un echilibru, între bine și rău, să găsești o cale, prin care la final să te simți împlinit, mulțumit, respectat. Scara lor de valori a devenit, pentru mine o altă perspectivă. E dificilă viața, deoarece mereu trebuie să treci prin răscruci de drumuri. E necesar să găsești alianța binelui care e capabilă să învingă răul. Treci prin probe precum: motivația, cooperarea, orientarea spre acțiune, dorința de realizare, eșecul și asumarea lui.

De fapt e definiția vieții. Am înțeles că propria existență e un munte pe care urcăm să vedem lumea, nu să ne vadă ea pe noi, iar un antreprenor bun se clădește pe fondul unui gând bun. Îți stabilești un scop, vezi care sunt căile și mijloacele de realizare, factorii de risc și câștig și te arunci în marea necunoscută pentru a crea ceva palpabil, durabil, care să își exprime propria identitate. O poți face, jucându-te, povestind, fiind parte dintr-o echipă.

Ce mi-a plăcut mie a fost grija arătată de organizatori copiilor. Am fost întrebați: ce ne place, ce crede că putem face, ne-am arătat îndoielile, dar am primit un veșnic îndemn: Poți face orice vrei, atâta timp cât îți dorești! Mesajul era un punct de plecare al unei gândiri pozitive, care construia în noi un sentiment de egalitate. Puteam spune orice cu condiția să argumentăm. Mă simțeam împlinită din punct de vedere intelectual. Găsisem niște modele care mă făceau să mă simt mai bună, să cred că răul nu există. Mi-au plăcut prăjiturile din pauze...Dar nu mi-a plăcut finalul, oboseala, și-a spus cuvântul. În aer parcă plutea o tensiune. Acasă însă am simțit că totuși a fost interesant!

Cum a fost Balul Bobocilor 2018 pentru un boboc LTC

Balul Bobocilor pentru mine a fost ca un vis. Mereu am visat la acest bal, dar știind că timpul se scurgea și el se apropia, nu-mi puteam închipui cum va fi, iar emoțiile îmi reprimau orice încercare de-a prevedea cum se va desfășura acest eveniment important pentru orice bobocel. La început eram nerăbdătoare și agitată, dar odată ce am intrat în sala unde se desfășura balul și mi-am ocupat locul, mi-am dat seama că acel moment era destinat nouă și că trebuia să mă simt bine alături de prietenii mei, așa că am profitat de fiecare moment.

Probele au fost planificate ingenios, amuzamentul fiind nelipsit, iar momentele de dans dintre probe erau favoritele mele. Când a sosit momentul alegerii câștigătorilor mă simțeam oarecum tristă deoarece știam că acest moment mult așteptat lua sfârșit, dar eram și fericită pentru că reușisem să particip la acest bal. Câștigătorii au fost bine aleși, fiecare meritându-și locul, ajungând acolo doar prin puterea și munca lor, prin felul lor de a fi și de a se comporta, iar eu consider că au fost potriviți pentru a avea acest privilegiu. La final, acea seară a fost una importantă, unică, ce a legat prietenii și a creat amintiri amuzante, de neuitat și cu siguranță a fost pe măsura așteptărilor mele.

Moldovan Ioana-Maria, clasa a 9-a A

Impresii despre Balul Bobocilor adunate de către Denisa Țifrea, clasa a 10-a A

O veche zicală spune că toamna se numără bobocii. Balul Bobocilor e un eveniment important pentru orice liceean, aflat la început de drum. În această perioadă a anului, imediat ce toamna își intră în drepturi, schimbându-și podoaba, începe și printre boboci vânătoarea… de ținute vestimentare dedicate acestei ocazii deosebite. Nimic nu e mai important decât acest lucru. Apar rochii mult mai frumoase decât toate culorile toamnei la un loc. Ele ne exprimă personalitatea, emoția, originalitatea, creativitatea. Nici balul de anul acesta nu putea să fie altfel. În al doilea rând, după ținute au fost probele. Ele sunt modalitatea de a diferenția, de a-i alege pe Miss și Mister. Acestea au fost inedite.

Locația din acest an a fost Stâna haiducului. Organizatori au fost elevii claselor a 12-a, împreună cu diriginții lor. Stăpânindu-și emoțiile, încercând să pară cât mai originali și carismatici, dornici însă să își pună în valoare calitățile, proaspeții boboci au dat dovadă de atitudine, stil și uneori de mult … umor!

Și anul acesta, liceul nostru se poate mândri cu cele mai frumoase fete. Ele au intrat bătăioase în lupta pentru titlu: coroana Miss Boboc 2018! Elegante, degajate, probele le-au pus în valoare calitățile necesare de a face față unui astfel de concurs. Mai zâmbitoare sau mai serioase, mai concentrate sau mai degajate, toate au dovedit că au ceva special, acel franțuzesc quelque chose și că, oricare dintre ele poate deveni câștigătoare.

Nici băieții nu s-au lăsat mai prejos! Au dorit să își arate personalitatea, iar probele au fost gândite tocmai pentru așa ceva, mentalitatea de învingător. Timpul s-a scurs, iar la finalul serii au fost anunțați premianții.

Nu am pierdut prilejul și le-am cerut să ne împărtășească din experiența trăită. Astfel Miss Boboc a declarat: *Mi-a plăcut atmosfera, adică felul în care lumea aplauda la orice dans, fie că ieșea bine sau nu. Dansurile mi-au plăcut la nebunie. Nu mi-au plăcut pauzele, mult prea lungi, adică dansam continuu, timp de 10-15 minute, iar probele veneau imediat, cred însă că ne-am descurcat. Probele mi-au plăcut, toate mi s-au părut interesante, poate și pentru că e prima oară când particip la un astfel de eveniment. Apreciez energia fetelor din clasa a 12-a. Au fost atente la buna desfășurare a balului, dar nu au uitat să se distreze. Au fost amabile, cu noi boboacele. Și colegii lor au fost la fel. Apreciez. Aș fi regretat să nu particip, doar odată ești boboc, într-a noua! Contează să te distrezi alături de prietenii și colegii tăi. Noi am făcut-o și ne-am simțit bine!* (Andreea Tănasă)

Mister Boboc ne-a mărturisit: *Ideea balului mi s-a părut foarte bună, iar organizarea a fost pe măsură. Super au fost probele, ele valorificau caracterul fiecărui elev. Inițial mi-a fost tare frică, inima îmi bătea tare, dar eu zâmbeam să nu se vadă nimic. Credeam că nu o să mă descurc, dar totul a fost bine. Cel mai mult mi-a plăcut că m-am distrat pa cinste!* (Cătălin Negară)

Organizatorii au răsuflat ușurați. A fost multă muncă, dar felul în care s-a desfășurat a fost de nota 10!

Ce înseamnă să fii profesor la Liceul Tehnologic Corbu ?

Pentru mine, Liceul din Corbu reprezintă școala unde mi-am început cariera de dascăl, în anul 2002. Pe atunci, școala avea structura veche din Capu-Corbului, unde am preluat grupa combinată. A fost un an frumos, în care am învățat multe !

Următoarea perioadă în care am lucrat la aceeași structură a fost 2006-2009, perioadă în care la Capu-Corbului eram doar 3 cadre didactice. Și aceea perioadă mi-a rămas în minte, multitudinea de activități desfășurate aici îmi trezesc amintiri frumoase.

Oriunde mi-am găsit post liber am fost detașată, lucrând în multe școli din județ.

Soarta a fost de partea mea, în toamna anului 2017 m-am reîntors aici, cu mare drag, preluând clasa pregătitoare a școlii. Am regăsit aceleași doamne învățătoare, implicate trup și suflet acestei meserii nobile.

Spun, cu mândrie că, Liceul Tehnologic Corbu, pentru mine reprezintă „școala mea de suflet", locul unde mă simt ca acasă. Colectivul este format, în mare parte, din cadre didactice tinere, active.

Am lucrat în multe școli de-a lungul anilor, însă, în niciuna dintre ele, directorul nu s-a urcat pe scaun să șteargă mizeria de pe perete. Prin această acțiune, domnișoara director mi-a arătat că, nu este importantă funcția, este egală cu ceilalți, pune umărul la treabă, fără nici o reținere, un bun gospodar.

Îmi doresc să rămân mult timp aici să-mi duc clasa până la finalul ciclului primar.

Liceul Tehnologic Corbu este locul de muncă unde vin zilnic cu drag iar pentru mine vacanțele sunt plictisitoare. Mereu îmi este dor de copii și de colegi în perioada vacanțelor.

Sunt convinsă că acest liceu va evolua mereu, spre mai bine și-mi doresc nespus de mult să fac parte din colectivul lui !

Înv. Oprea-Șerban Georgeta

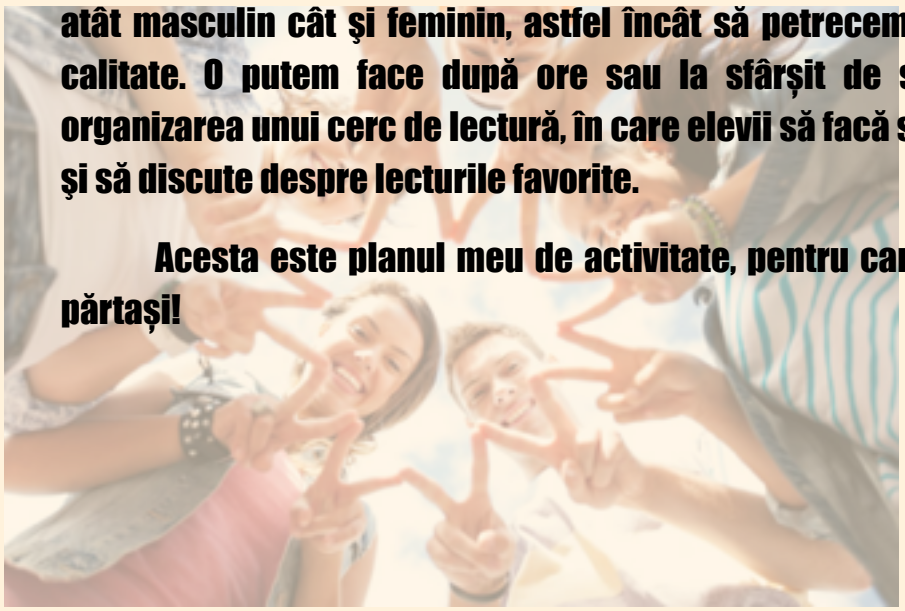

Gândurile vicepreședintelui Consiliului Elevilor , Vanc Cristian Valer, clasa a IX-a A

Din păcate CŞE-ul din şcoală din ultimii ani nu s-a prea evidenţiat şi am candidat cu scopul schimbării acestui fapt. Nu știu dacă voi o cunoașteți, președinte este colega noastră Alexandra Drugă, din clasa a XII-a A, cea care se pregătește să ne fie exemplu la bacalaureat și examenul de admitere la medicină. Secretar este colega noastră Carina Țepeș-Focșa, cea care la finele săptămânii trecute, a candidat și a fost aleasă secretar executiv la nivel județean. Pentru liceul nostru este o onoare și o provocare. Împreună ne dorim și suntem convinși că vom putea face o schimbare, vom transforma CȘE Corbu într-o voce mai activă, mai prezentă.

În perioada mandatului meu, am planificat multe activităţi dintre care cele de voluntariat sunt primordiale. Beneficiari vor fi copiii nevoiaşi, pentru care vă propun să donăm o cutie cu surprize. Fiecare dintre cei interesați să aducă o cutie de pantofi plină cu obiecte, realizate și de voi, pe care să le putem dona copiilor nevoiași cu prilejul sărbătorilor de iarnă. Valoarea obiectelor să nu depășească 10 lei! Noi suntem generația care are la îndemână internetul, informația. Îmi propun un club de socializare, cu activităţi sociale, culturale, prin care să învățăm să ne formăm, să putem să ne stăpânim emoțiile, în fața unui public numeros și necunoscut. Competiţiile sportive să însemne reînceperea campionatelor, pe clase, la fotbal si handbal, atât masculin cât şi feminin, astfel încât să petrecem împreună un timp de calitate. O putem face după ore sau la sfârșit de săptămână. Propunem organizarea unui cerc de lectură, în care elevii să facă schimb de cărţi între ei şi să discute despre lecturile favorite.

Acesta este planul meu de activitate, pentru care vă provoc să îmi fiți părtași!

Cum să faci față solicitărilor de Sidonia Nache, clasa a X-a A

După cum bine știm, fiecare persoană are libertatea de a lua propriile decizii, în funcție de cum judecă situația. Ea își hotărăște alegerile, anturajul și preocupările zilnice. Pentru mine, Sidonia, activitățile extrașcolare nu sunt o alegere, ci au devenit o rutină. Fac parte dintre oamenii cu o tipologie aparte, și anume cea o omului entuziast căruia îi place să se implice și care lasă să se vadă că în urma lui rămân rezultate. Pentru fiecare activitate trebuie să fie o motivație. Pentru mine aceasta e mai degrabă morală: o competiție cu mine însămi, îmi spun mereu că pot să o fac mai bine data viitoare. E un soi de competiție, în care eu sunt participant, învingător și învins…

Am un program zilnic încărcat. De aceea pentru a putea să rezolv tot ceea ce am de făcut, apelez la timpul suplimentar al nopții. Acolo scopul meu devine clar, realizabil. Nu mai contează, cât timp dorm sau nu, ceea ce e important e finalul: rezultatul, ceea ce am făcut. Pentru acesta muncesc, fac din noapte zi, dar când privesc în urmă pot spune: sunt mulțumită. De fapt, eu sunt cel mai mare critic și susținător al meu! A meritat! Iată motto-ul meu! Atunci simt satisfacție, iar dacă cineva te felicită, inima îți crește de bucurie!

Sunt o fire visătoare și îmi place să văd lumea, în detalii, sunt optimistă, dar acest lucru nu e mereu benefic. Întotdeauna îmi impun scopuri, nu țin cont că aș putea fi păcălită de propria mea neatenție! Dacă scopul meu e prea sus, iar capacitățile mele nu îl fac posibil, mă lovesc de propriile mele limite, trăiesc dezamăgirea, care uneori e insuportabilă. Atunci, inițial, mă simt descurajată, supărată, chiar iritată, mă întreb: Cu ce am greșit? De ce o fac? Pentru a înțelege unde am dat-o în bară ca să o pot repara. Nu vreau să repet și a doua oară aceeași greșeală! Greșeală, greșeală, greșeală: poate limite, limite, limite! Dar aici îmi găsesc eu energia, de aici învăț eu cum să repar ceea ce nu a ieșit bine din prima. Iată cum funcționez! Dacă nu aș fi capabilă să trec dincolo de punctele mele slabe, aș fi un om slab!

În consecință pot spune despre activitățile extrașcolare că nu mă ajută doar să fiu o persoană ocupată, ci mă fac să descopăr alte și alte calități, pe care pot să le valorific! Da sunt o persoană ocupată, dar asta e pentru binele meu!

-Te iubesc pentru că întregul Univers a conspirat

să mă ajute să te găsesc.-

Paulo Coelho

Veronika se hotărăște să moară

–Recenzie propusă de Carina Țepeș Focșa, clasa a X-a

PAULO COELHO s-a născut la Rio de Janeiro în 1947. Este unul dintre cei mai de succes romancieri ai lumii, cărţile sale traduse în 81 de limbi şi editate în peste 170 de ţări atingând, până în prezent, vânzări de peste 225 milioane de exemplare în întreaga lume, iar în România, de aproape un milion şi jumătate de exemplare.

Una dintre cele mai captivante cărți scrise de Paulo Coelho este "Veronika se hotărăște să moară". Romanul prezintă o altă poveste de dragoste, nemaiîntâlnită în romanele de dragoste din literatura universală, o poveste ce se termină cu doi "nebuni" așteptându-și moartea, profitând de ultimele ore de viață și libertate.

Începe cu "ea„ - povestea Veronikăi, motivul pentru care aceasta a ajuns în același azil de nebuni cu Eduard. Este o tânără bibliotecară de 24 de ani ce locuieşte în Slovenia, mai precis într-o mănăstire de măicuţe din Ljubljana. Veronika nu mai vrea să trăiască pentru că viaţa ei este mediocră, nu i se întâmplă niciodată nimic, totul şi toate sunt parcă trase la xerox şi nu mai vrea să trăiască zilnic aceeaşi rutină. Unii dintre noi ar face ceva în privinţa asta, şi-ar găsi un hobby, i-ar schimba culoarea la păr, ar pleca într-o călătorie revelatoare, iar alţii... s-ar sinucide.

Tentativa de suicid eşuează şi ajunge la un spital de nebuni, unde este tratată, dar i se spune că inima îi este foarte slăbită şi nu mai are mult de trăit. Dorinţa ei nu se schimbă, însă nu se prea împacă cu gândul unei morţi lente şi vrea să termine cu viaţa cât mai repede.

În încercarea ei de a face rost de medicamente pentru a-şi opri inima oricum bolnavă, o întâlneşte pe Zedka, o altă "nebună" închisă la Vilette pentru că se îmbolnăvise de dragoste pentru un bărbat şi nu-şi mai putea continua viaţa cu soţul ei din cauza fantomei acelui bărbat din trecut şi a scenariilor fabricate de imaginaţia ei. Mai târziu, o întâlneşte pe Mari, femeie trecută de 60 de ani, înţeleaptă, care s-a refugiat la spitalul de nebuni pentru că din cauza unor atacuri de panică serioase rămăsese fără slujbă (fusese un avocat reputat), fără soţ şi fără nicio perspectivă. În cele din urmă, Veronika îl întâlneşte pe Eduard, un tânăr de vârsta ei, schizofrenic, care nu vorbeşte, însă extrem de expresiv în priviri. El este internat din cauza unor viziuni paradisiace pe care părinţii lui le consideră scandaloase.

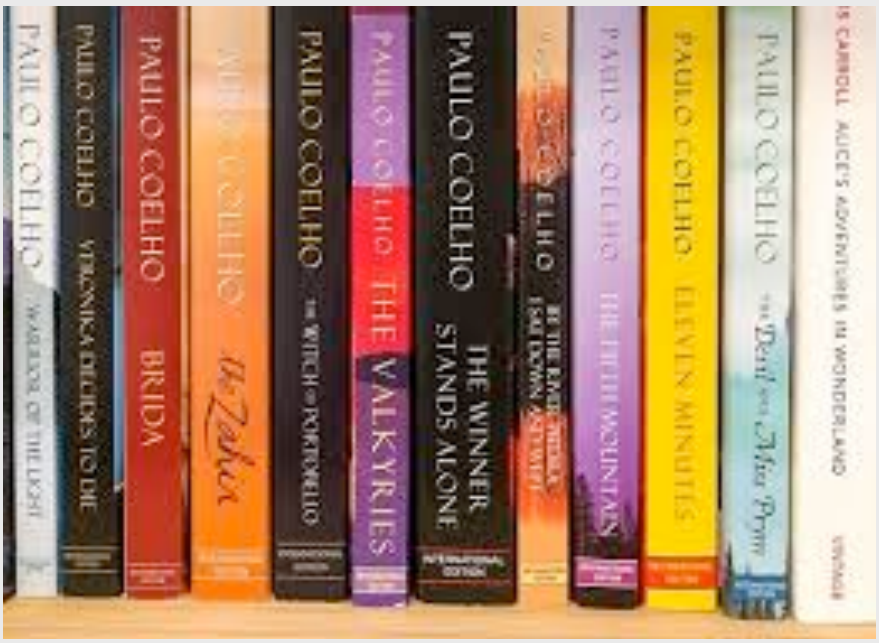
Deasupra tuturor planează figura doctorului Igor, preocupat cu scrierea unei teze despre Vitriol sau Principiul Amar, pe baza observării pacienţilor din spitalul lui. Apariţiile lui sunt episoade interesante ce încearcă să definească nebunia. Mi-a plăcut îndeosebi explicaţia pe care i-a dat-o Veronikăi, atunci când aceasta l-a întrebat "ce este un nebun?"

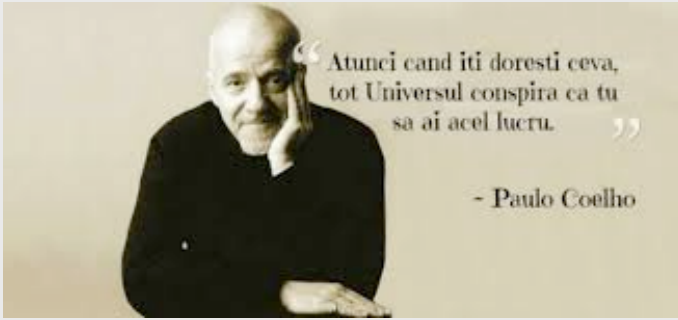
La Vilette, în zilele care i-au mai rămas de trăit, Veronika îşi revizuieşte viaţa, persoanele din ea, acţiunile şi mai ales comportamentul ei. Faptul că mereu s-a supus unor reguli şi restricţii sociale, că în ea există o sumedenie de Veronici pe care ea nu le cunoaşte, îi schimba dorinţa de a muri cu dorinţa de a trăi. Mai ales când se îndrăgosteşte de Eduard, când își dă seama că iubirea adevărată îi umbrește dorința de moarte.

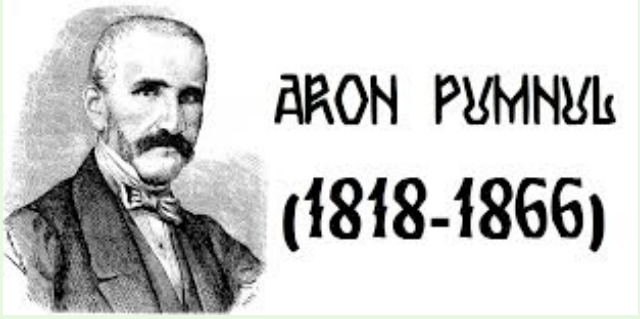
Ironia sorţii va face ca Veronika să trăiască cu adevărat, să descopere adevăruri despre ea şi despre ce este în jur în zilele ce se anunţau a fi sumbre.

De ce este un roman aparte? Pentru că acoperă și clarifică părerea autorului asupra anumitor concepții ce țin de nebunie și de circumstanțele acesteia, de felul în care aceasta se manifestă. Un subiect tabu pentru mulți, majoritatea având o părere formată de către niște exemple nepotrivite, negative, nevăzând și părțile înduioșătoare .

Cartea lui Paulo Coelho este menită, pe lângă multe alte scopuri, să familiarizeze cu lumea de neatins a celor bolnavi psihic.

În loc de debut literar-îndemn

În 1866, la Cernăuți șapte învățăcei gimnaziști scriu texte prin care fac dovadă măsura talentului lor. Printre ei și un nume care semna atunci Mihai Eminovici. Iată textul:

La mormântul lui Aron Pumnul

Îmbracă-te în doliu, frumoasă Bucovină,
Cu cipru verde-ncinge antică fruntea ta;
C-acuma din pleiada-ţi auroasă şi senină
Se stinse un luceafăr, se stinse o lumină,
Se stinse-o dalbă stea!

Metalica, vibrânda a clopotelor jale
Vuieşte în cadenţă şi sună întristat;
Căci, ah! geniul mare al deşteptării tale
Păşi, se duse-acuma pe-a nemuririi cale
Şi-n urmă-i ne-a lăsat!

Te-ai dus, te-ai dus din lume, o! geniu nalt şi mare,
Col? unde te-aşteaptă toţi îngerii în cor,
Ce-ntoană tainic, dulce a sferelor cântare
Şi-ţi împletesc ghirlande, cununi mirositoare,
Cununi de albe flori!

Te plânge Bucovina, te plânge-n voce tare,
Te plânge-n tânguire şi locul tău natal;
Căci umbra ta măreaţă în falnica-i zburare
O urmă-ncet cu ochiul în tristă lăcrimare
Ce-i simţ naţional!

Urmeze încă-n cale-ţi şi lacrima duioasă,
Ce junii toţi o varsă pe trist mormântul tău,
Urmeze-ţi ea prin zboru-ţi în cânturi tânguioase.
În cânturi răsunânde, suspine-armonioase,
Colo, în Eliseu!...

PETE DE CERNEALĂ

„Am călătorit fără direcție prin paradisuri efemere până am ajuns prin valurile înspumate ale Priporului! Și ați crezut că poate nu-i decât un vis și m-ați văzut mai mult ca pe-o nălucă. Iar când din mine deschis-am porțile spre paradis, doar v-ați închis în sine și venirea mi-ați prezis! Dar vă promit! Acest ultim început vă va arăta de ce n-au mers celelalte. Vă veți trezi într-o dimineață, în timp ce veți privi în oglindă și veți vedea ceea ce ați fi vrut să vedeți în toți aceți ani. Veți simți că trăiți, în sfârșit. Și veți simți asta începând cu inima voastră. Va bate diferit. Iar lacrimile, ce s-au scurs toate, vor străluci! Asemeni mie. Abia atunci vă veți da seama că tot ce ați pierdut a fost cu rost, și tot timpul în care ați așteptat a meritat! Pentru că e trebuitor să guști amarul pentru a-l deosebi de dulce! E nevoie să miroși miasma pentru a admira parfumul. E necesar să cunoști moartea pentru a prețui viața! Oamenilor, ultimul vostru început va fi răspunsul pe care l-ați așteptat de la viață! De această dată, veți găsi liniștea. Vă veți cuibări inima în inima celuilalt și veți trăi împreună! Dar, luați aminte la cuvintele mele! Omule, adu-ți aminte la fiecare apus și răsărit de soare... că într-o zi... vei muri!”.

Sunetul vocii de stea îndemna la teamă. Ecoul ei se izbea de geamurile casei, de mărul înflorit și de muntele-nverzit, adâncindu-se înspăimântătoare în lumina difuză a felinarelor care pâlpâiau de spaimă. Ploua infernal cu praf de stele. Și, în necuprinsul indigo, încercam să caut o identitate de om. Cu ochii închiși și pleoapele adormite, vedeam scânteieri de lumină slabă, de licurici ce dansau prin abis, încercând să-l lumineze. Să-i dea viață. Și steaua moare, și steaua rămâne fără viață. Dar nu înainte de a da un ultim spectacol. O preînaltă dungă de lumină, și apoi... nimic. Doar nimic! De-aș mai vedea o dată fața-i sclipitoare, și infernalul ecou s-ar opri! Aș mai deschide ochii, cu pleoapele-mi greoaie ca să mai văd aievea o ultimă lumină ce pâlpâie-n abisuri, visând să fie înger. Cel negru și trufaș. Iar pentru mine, timpul nu trecea. Pașii mei se-ntindeau pe iarba rece, urmele ude din spatele meu putând fi indicii pentru cine voia să mă găsească. Dar nu-mi doream să mă găsească nimeni. Și-am preferat să calc pe loc uscat, ca nimic să nu se mai vadă. Până când pașii mei s-au oprit. Eu m-am oprit: din privit, din simțit, din prezent sau trecut. Mărturisesc. Mi-ar fi plăcut să nu fi dispărut. Dar m-am trezit a doua zi în patul meu, ca dintr-un vis a toate cunoscut... Căci visul meu a scris totul. El nu a văzut niciodată Priporul și stânca din mijlocul mării. El a blocat amintirile în capul tău, și a părăsit pământul în căutarea altor duhuri. Pierzându-mi trecutul pe care l-am parcurs împreună, am spus: „Sunt, oare, conștientă?”. Și tu mi-ai răspuns: ”S-a născut, oare, această conștiință? Și dacă nu... Când se va naște?”. Minona, existența mea ți-o datorez ție. Dacă s-a îndeplinit cel puțin o spusă, o frântură de literă, vreau să știi că: cuvintele se materializează, aducând viață nouă în trecutul tău pierdut. La început, însă, în afara cuvintelor, totul este tabula rasa. Dar îți spun că, povara uitării e mult mai ușoară dacă o împarți. De azi înainte va rămâne între mine, o pată de cerneală, și tine, o mână de pământ...

(Suflete de cerneală, volumul 3, paginile 517-518)

Delia Simona Crețu

INVITAȚIE LA LECTURĂ

De ce să citesc Moara cu noroc?

-o provocare la care ne răspunde Ionela Codreanu, clasa a 10-a

Nuvela Moara cu noroc a fost o lectură obligatorie, pentru clasa a 10-a. Știu că e o operă reprezentativă, posibil subiect pentru bacalaureat. Subiectul e simplu. Prezintă o lume brută, cea a satului din câmpia aridă a Transilvaniei, oameni fără prea multă educație, porcari ce se luptă pentru bani și putere. E lumea lui Ghiță, cizmarul care vrea ce e mai bine pentru familia lui. Vrea să se îmbogățească, de aceea pleacă din lumea tihnită a satului, în singurătatea cârciumei din pădure. Aici află despre fața văzută și nevăzută a lumii și pierde calitatea lui de om, devenind criminal.

La întrebarea din titlu aș răspunde: mai întâi pentru că de la Ghiță poți învăța cum să evoluezi pe scara socială, cum îți poți împlini visurile. E nevoie să aduni informații, să fii atent la tot ceea ce e în jurul tău, să aduni cultură generală, pe care să o folosești la momentul oportun.

Apoi, întrebarea e incitantă pentru mine: De ce să..? devine De ce să nu.... E provocare, ambiție, dorința de a-mi dovedi că pot. La fel a fost și cu lectura acestei nuvele. Auzisem multe păreri pro și contra. Dar mi-am zis: de ce să nu o citesc, să văd eu despre ce e vorba. Apoi să pot spune îmi place pentru că...Nu-mi place pentru că...Recunosc însă că mi-a plăcut. Părea cumva lumea bunicului meu, o lume în care baciul decide soarta turmelor. Apoi am realizat că e o lume a banilor. Dacă am fi puși să alegem ce e important pentru noi: banii sau fericirea, am fi de cele mai multe ori ipocriți. Am răspunde fericirea, dar în realitate primează banii. Societatea ne obligă să avem un singur temei: banul. Dintotdeauna, ieri ca și acum averile conduc societatea, conferă poziție socială, influență.

Nuvela arată și două tipologii umane: omul puternic și pe cel slab. Puternic e Lică Sămădăul cel care împrăștie o forță malefică asupra celor din jur, astfel încât toți îi fac pe plac, îl slujesc. Ghiță e omul slab, laș, cel care se supune și pierde. Și totuși ambii au ceva în comun: deteriorarea umană. Psihicul e afectat de fapte, iar pentru ceea ce fac sunt pedepsiți.

Când citesc, inclusiv <u>Moara cu noroc</u>, intru într-o altă lume. Acolo locuri, oameni, fapte prind formă, intensitate, contur. Eu devin fiecare personaj în parte, cu durerile, bucuriile și limitele lui. Prin intermediul cărții eu călătoresc. Simt mereu melancolie, tristețe, veselie, suspans, răzbunare, sentimente mereu schimbătoare, contradictorii chiar, în funcție de acțiune sau personaj. Aștept atitudini diferite de la personaje, cu scopul de a le învăța și eu. Tot ceea ce citesc, vizualizez cu ochii minții, fac propriul meu film. Astfel percep și înțeleg textul, indiferent de cât de dificil e! Poate că la finalul <u>Morii cu noroc</u> am învățat cuvinte noi, pe care le pot folosi și varia. Din minte însă nu îmi iese un avertisment că banii nu aduc fericirea. Așa o fi sau nu, voi vedea....

Elisa Leonida Zamfirescu este considerată prima femeie inginer din lume, dar ulterior s-a dovedit faptul că irlandeza Alice Perry a absolvit cu şase ani mai devreme decât ea, în 1906. Elisa Leonida Zamfirescu este sora lui Dimitrie Leonida, considerat„părintele energeticii româneşti". Viitorul femeilor în inginerie este măreţ», scria ziarul românesc Minerva în anul 1912, raportând că «Domnişoara Elisa Leonida a trecut de ultimul examen cu mare succes, obţinând o Diplomă în Inginerie».

În această zi, în 1887, Elisa Leonida Zamfirescu s-a născut în portul românesc Galaţi. După ce a absolvit cu note mari Şcoala Centrală de Fete din Bucureşti, ea a obţinut un bacalaureat la liceul Mihai Viteazul. Dar când a aplicat pentru Şcoala de Poduri şi Şosele, a fost respinsă din cauza genului său.

Neabătură, ea a aplicat la Academia Tehnică Regală din Berlin, unde unul dintre decani a spus că ar fi mai bine să se concentreze pe „Kirche, kinder, and kuche" (copii, biserică şi gătit – n.r.). Ea a insistat să obţină diploma în trei ani, pentru a deveni una dintre primele femei inginer din Europa. Devenind prima femeie membră a A.G.I.R. (Asociaţia Generală a Inginerilor Români), ulterior Zamfirescu a condus laboratoare la Institutul Geologic Român.

Zamfirescu a supravegheat numeroase studii economice, analizând resursele naturale ale României, precum cărbune, şisturi, gaze naturale, crom, bauxită şi cupru. A fost cunoscută pentru faptul că era atentă în mod special la educarea personalului şi petrecea multe ore mentorând tineri chimişti. Mamă a două fiice, ea a predat fizică şi chimie la Şcoala de Fete Moş Pitar, ca şi la Şcoala de Electricieni şi Mecanici din Bucureşti. În 1993, moştenirea sa a fost comemorată de către Capitala României prin numirea unei străzi în onoarea sa."

Sursa: Wilkipedia

În anul centenar, în cadrul activităților 25 de ani de liceu corbean marcăm a 21 -a ediție a Crosului Toamnei, desfășurat sub egida : „Minte sănătoasă într-un corp sănătos”.

Au participat elevii claselor 0-12. Câștigătorii au fost răsplătiți cu premii, constând în diplome și medalii.

Crosul școlii este o pepinieră pentru lotul de atletism al liceului, lucru concretizat prin participările la competițiile de concurs specifice. Astfel, elevii Dandu Narcisa și Dandu Călin, îndrumați de profesorul Avasicei Elena au participat la Crosul Centenar „Marea Unire”,organizat de către Direcția Sportului Harghita, împreună cu Direcția Sportului Neamț, în localitatea Lacu Roșu.

Cei doi au obținut următoarele rezultate:

- Dandu Narcisa locul III
- Dandu Călin locul II

Coordonator:

prof. Mirela Laurențiu

Responsabil copertă:
prof.Jusztina Țepeș-Focșa

Responsabil articole:

prof. Raluca Zbanca-Răucescu;
prof. Elvira Bortă

Responsabil tehnoredactare:
prof. Mirela Laurențiu

Responsabil aspect:

Teodor Citirigă

Responsabil publicare:
bibliotecar Anca Țepeluș

Redactorii:

elevii: Nache Sidonia. Țifrea Denisa, Majoran Ana, Codreanu Ionela, Molovan Ioana, Țepeș Carina, Marinei Ioana, Pântea Mădălina, Vanc Cristian

CUTIA CU MĂRGELE

LICEUL TEHNOLOGIC CORBU
ANUL I, NR.1, 2018
LUNA NOIEMBRIE